

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ.....	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ	16
UCHWAŁY IZBY KARNEJ	19
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ	21
PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	27
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	28

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 54/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 276 § 4 k.s.h. ma zastosowanie do powołania likwidatora także wtedy gdy powołanie to nie jest połączone z odwołaniem poprzedniego likwidatora bowiem likwidator ten złożył wcześniej skuteczną rezygnację?”

III CZP 55/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy czynsz symboliczny ustalony na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 z późn. zm.) wiąże tylko osobę, na rzecz której ustanowiono prawo użytkowania wieczystego w tym trybie, czy też wiąże także następnych nabywców prawa użytkowania wieczystego?”

III CZP 56/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy syndyk masy upadłości ma legitymację do ściągnięcia od akcjonariuszy uzupełniających wpłat na pokrycie kapitału zakładowego, których termin płatności określony uchwałą o podwyższenie kapitału zakładowego nie upłynął przed datą ogłoszenia upadło-

ści obejmującej likwidację majątku spółki akcyjnej, a akcjonariusze nie zostali wezwani do uzupełnienia wkładu przez likwidatora?”

III CZP 57/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 1157 k.p.c., strony mogą poddać pod rozstrzygnięcie sądu polubownego spór o ustalenie nieważności czynności prawnej?”

III CZP 58/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy wyrok pozbawiający wykonalności tytuł wykonawczy w postaci orzeczenia sądowego z powodu wystąpienia zdarzenia uniemożliwiającego egzekwowanie zobowiązania przez pozwanego (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.) korzysta z rozszerzonej prawomocności materialnej wobec osoby, która w toku sprawy o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego nabyła uprawnienie objęte tym tytułem ale nie weszła do sprawy w miejsce pozwanego – zbywcy (art. 192 pkt 3 k.p.c.), a uzyskała przed uprawomocnieniem się wyroku klauzulę wykonalności na swoją rzecz (art. 788 § 1 k.p.c.)?

w razie negatywnej odpowiedzi:

2. Czy dłużnik, w powództwie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, skierowanym przeciwko nabywcy wierzytelności, powołując się na wyrok wydany w warunkach opisanych w pkt 1, może kwestionować przejście obowiązku w rozumieniu art. 840 pkt 1 k.p.c.?”

III CZP 59/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy świadczenie uiszczone na podstawie postanowienia zabezpieczającego zobowiązującego do łożenia na rzecz pozwanej kosztów utrzymania rodziny w czasie trwania procesu o rozwód podlega zwrotowi na podstawie art. 410 k.c. w sytuacji prawomocnego oddalenia żądania pozwanej o alimenty w wyroku orzekającym rozwód?”

III CZP 60/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy udzielenie bonifikaty od ceny sprzedaży lokalu komunalnego najemcy w trybie art. 68 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 stycznia 2010 r., bez zindywidualizowanej zgody odpowiednio wojewody lub rady gminy prowadzi do nieważności postanowienia umowy co do określenia ceny sprzedaży?”

III CZP 61/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy komornik na podstawie art. 50 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, prowadząc egzekucję wydania kilku rzeczy na podstawie jednego tytułu wykonawczego, w jednym i tym samym postępowaniu egzekucyjnym jest obowiązany do ustalenia jednej opłaty, niezależnie od ilości przedmiotów podlegających wydaniu wierzycielowi, czy też opłata winna być naliczona od każdej rzeczy z osobna?”

III CZP 62/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle zasady jednolitości Skarbu Państwa dopuszczalne jest w postępowaniu wieczystoksięgowym rozpoznanie apelacji wniesionej przez Skarb Państwa reprezentowany przez określone statio fisci w sprawie z udziałem Skarbu Państwa reprezentowanego przez inną statio fisci, jeżeli wnioski zmierzają do wpisania w dziale II księgi wieczystej innej statio fisci niż ta, którą wpisał Sąd Rejonowy?”

III CZP 63/10

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku reprezentacji łącznej – dwóch członków zarządu obowiązującej w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością każdy z członków zarządu może wnieść w imieniu upadłego zażalenie na postanowienie sędziego – komisarza wydane na skutek wniesienia sprzeciwu do listy wierzytelności?”

III CZP 64/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji, gdy w postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku Sąd nie zaznaczył, iż nabycie spadku nastąpiło z dobrodziejstwem inwentarza, dopuszczalne jest wniesienie apelacji w tym przedmiocie?”

III CZP 65/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w postępowaniu o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności znajduje zastosowanie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.?”

III CZP 66/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Suwałkach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w sytuacji, gdy przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy ustanowienia służebności przesyłu, o której mowa w art. 305¹ k.c., w okolicznościach wskazanych w art. 305² § 2 k.c. właścicielowi nieruchomości przysługuje roszczenie o jej ustanowienie?

2. Czy użyte w art. 305² § 2 k.c. sformułowanie «jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie przesyłu» dotyczy również sytuacji, w której do zawarcia takiej umowy nie doszło jedynie z uwagi na brak zgody przedsiębiorcy na żądane przez właściciela nieruchomości, na której znajdują się urządzenia przesyłowe wynagrodzenie?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 18/10 – z dnia 7 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Sieradzu

Bank jest uprawniony do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przeciwko spadkobiercom dłużnika będącego osobą wymienioną w art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.).

Takiemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu może zostać nadana sądowa klauzula wykonalności.

III CZP 20/10 – z dnia 7 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Zaspokojenie z przedmiotu zastawu skarbowego następuje na podstawie wydanego przeciwko podatnikowi administracyjnego tytułu wykonawczego także wtedy, gdy właścicielem tego przedmiotu nie jest podatnik.

III CZP 26/10 – z dnia 7 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

Należność pieniężna wypłacona na zasadach określonych w art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693) nie podlega zwrotowi na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji o wypowiedzeniu stosunku zawodowej służby wojskowej żołnierzowi, który tę należność otrzymał.

III CZP 34/10 – z dnia 7 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku

W sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga o roszczeniu przewidzianym w art. 231 k.c. w orzeczeniu kończącym postępowanie. Sąd może wydać postanowienie częściowe lub postanowienie wstępne, jeżeli uzasadniają to okoliczności sprawy.

O tym, czy roszczenie przewidziane w art. 231 k.c. należy uwzględnić, czy też zasądzić odpowiednią kwotę tytułem zwrotu nakładów – polegających na wzniesieniu budynku – poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków, decydują okoliczności sprawy.

III CZP 134/09 – z dnia 18 maja 2010 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne Rzecznika Praw Obywatelskich

W sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym sąd jest związany żądaniem pozwu.

III CZP 28/10 – z dnia 21 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu:

„Czy tygodniowy termin, liczony od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego, do złożenia do sądu skargi na czynność komornika sądowego, jest zachowany, jeżeli przed upływem tygodnia od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego skarga została złożona do sądu rejonowego niewłaściwego do jej rozpoznania, a następnie przekazana przez ten sąd do wła-

ściwego sądu rejonowego już po upływie tygodnia od zawiadomienia strony o czynności komornika sądowego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 24/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy art. 192 pkt 3 w zw. z art. 365 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm.) w razie ziszczenia się przesłanek wymienionych w tym przepisie, to jest w razie zbycia w toku sprawy o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia własności nieruchomości tej nieruchomości objętej sporem, wyłącza rękojmię wiary publicznej ksiąg wieczystych wynikającą z art. 5 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece – tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 25/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu:

„Czy wykonawca, którego oferta została odrzucona w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, posiada interes prawny w rozumieniu art. 179 ust. 1 ustawy – Prawo zamówień publicznych do wnoszenia środków ochrony prawnej przewidzianych w dziale VI ustawy – Prawo zamówień publicznych w zakresie kwestionowania przez niego czynności zamawiającego, polegającej na zatrzymaniu wadium wraz z odsetkami w trybie art. 46 ust. 4a ustawy – Prawo zamówień publicznych?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 27/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach:

„Czy administracyjny tytuł wykonawczy wystawiony tylko przeciwko podatnikowi może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności łącznej podatnika i jego małżonka?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 30/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie

Przepisy art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. 2005 r. Nr 41, poz. 398 ze zm.) oraz art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) stanowią podstawę prawną do nałożenia na gminę obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie, której sąd nakazał opróżnienie lokalu mieszkalnego pozostającego w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

III CZP 32/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu:

„Czy w świetle art. 52 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.) o dacie ogłoszenia upadłości decyduje początek, czy koniec dnia?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 33/10 – z dnia 27 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach

Postanowienie prokuratora o ustanowieniu zakazu zbywania i obciążania nieruchomości, wydane na podstawie art. 293 § 1 k.p.k., stanowi podstawę ujawnienia tego zakazu w księdze wieczystej (art. 292 § 2 k.p.k.) prowadzonej dla nieruchomości, której właściciel nie obalił domniemania wynikającego z art. 33 § 3 kodeksu karnego skarbowego.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CSK 166/09 – wyrok z dnia 15 stycznia 2010 r.

Zgłoszenie sędziemu-komisarzowi przez wierzyciela upadłego wierzytelności wynikającej z umowy przerywa bieg przedawnienia nie tylko roszczenia o wykonanie umowy, ale i roszczeń o odszkodowanie za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy.

I CSK 355/09 – postanowienie z dnia 15 stycznia 2010 r.

Wydanie rzeczy wymagane do przeniesienia posiadania (art. 348 k.c.) może mieć postać aktu symbolicznego. Prekarzysta ma status dzierżyciela.

I CSK 222/09 – postanowienie z dnia 28 stycznia 2010 r.

W sprawie o założenie księgi wieczystej nie obowiązują ograniczenia dowodowe przewidziane w art. 626^b § 2 k.p.c.

V CZ 67/09 – postanowienie z dnia 10 lutego 2010 r.

Dopuszczalna jest apelacja powoda od wyroku wydanego na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 ze zm.), w którym Sąd pierwszej instancji, uwzględniając powództwo przez przywrócenie stanu poprzedniego w sposób kwestionowany przez powoda, nie zastosował innego możliwego ze sposobów naprawienia szkody i nie oddalił powództwa w tym zakresie.

V CSK 269/09 – wyrok z dnia 10 lutego 2010 r.

Zamieszczenie w Internecie informacji o fakcie nie oznacza, że jest on powszechnie znany w rozumieniu art. 228 § 1 k.p.c.

V CSK 248/09 – wyrok z dnia 25 lutego 2010 r.

W razie bezskuteczności egzekucji zobowiązania spółki odpowiedzialność na zasadach przewidzianych w art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu lub likwidatorami spółki w czasie istnienia tego zobowiązania, a ściślej – jego podstawy.

II CSK 454/09 – wyrok z dnia 17 marca 2010 r.

Dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi, który może to domniemanie obalić, wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią.

II CSK 511/09 – wyrok z dnia 17 marca 2010 r.

Likwidatorzy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie mogą reprezentować tej spółki pozwanej w sprawie, jeżeli jeden z likwidatorów przystąpił do strony powodowej w charakterze interwenienta ubocznego (art. 210 § 1 k.s.h. w zw. z art. 280 k.s.h.).

V CSK 319/09 – wyrok z dnia 18 marca 2010 r.

Osoba, która w sposób zawiniony zawarła bez umocowania umowę przedwstępną sprzedaży lokalu, jest obowiązana do naprawienia szkody nie tylko w granicach ujemnego interesu umownego (art. 103 § 3 k.c.), ale również na podstawie art. 415 w zw. z art. 361 k.c.

III CNP 37/09 – postanowienie z dnia 19 marca 2010 r.

W sprawie z wniosku o przyznanie prawa pomocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz o prawie pomocy w celu ugodowego załatwienia sporu przed wszczęciem takiego postępowania (Dz. U. z 2005 r. Nr 10, poz. 67 ze zm.), obowiązkiem wnioskodawcy jest złożenie dokumentów wymienionych w art. 22 ust. 2 ustawy także w tłumaczeniu na język wymagany przez prawo państwa członkowskiego, do którego wniosek ma być przekazany. Niedopełnienie tego obowiązku, mimo wezwania przez przewodniczącego do uzupełnienia braku skutkuje zwrot wniosku. Artykuł 130⁴ k.p.c. ani art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie mają zastosowania.

III CSK 169/09 – wyrok z dnia 19 marca 2010 r.

Zamiar dochodzenia w postępowaniu administracyjnym roszczeń na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 169, poz. 1418 ze zm.) nie uzasadnia interesu prawnego do wytoczenia powództwa o ustalenie, że powód poza obecnymi granicami państwa pozostawił nieruchomości, do których jemu samemu bądź jego poprzednikom przysługiwało prawo własności.

I CSK 369/09 – wyrok z dnia 25 marca 2010 r.

Wykonanie uprawnienia do przejęcia przez zastawnika przedmiotu zastawu rejestrowego (udziałów w spółce z o.o.) na podsta-

wie art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 569 ze zm.) po dokonaniu egzekucyjnego zajęcia tego przedmiotu na rzecz wierzyciela zastawcy jest bezskuteczne także wówczas, gdy umowę zastawu rejestrowego zawarto przed dniem wejścia w życie art. 21a tej ustawy, tj. przed dniem 11 stycznia 2009 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 180, poz. 1113).

I CSK 427/09 – wyrok z dnia 25 marca 2010 r.

Ogłoszenie upadłości przekazującego nie powoduje wygaśnięcia *ex lege* (art. 20 § 1 prawa upadłościowego z 1934 r.) skutków prawnych przekazu świadczenia pieniężnego, jeżeli przekaz został przyjęty przez przekazanego (art. 921² § 1 k.c.) przed ogłoszeniem upadłości przekazującego, a wykonany po tym ogłoszeniu.

IV CSK 470/09 – postanowienie z dnia 16 kwietnia 2010 r.

Ocena, że osobie cierpiącej na zaburzenia psychiczne jest potrzebna pomoc do prowadzenia jej spraw, uzasadniająca częściowe ubezwłasnowolnienie, powinna być oparta na ustaleniu, że rzeczywiście istnieją sprawy wymagające prowadzenia przez tę osobę i jaki jest ich rodzaj oraz jaki jest konkretny zakres potrzebnej pomocy.

IV CSK 494/09 – wyrok z dnia 16 kwietnia 2010 r.

Przepis art. 362 k.c. nie ma zastosowania do kary umownej.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 11/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„I. Czy Sąd Okręgowy i Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych i rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649) jest Sądem pierwszej instancji działającym zgodnie z kodeksem postępowania karnego – w części dotyczącej postępowania przed sądem pierwszej instancji – zatem prowadzącym sprawę począwszy od odczytania wniosku o ukaranie, jeżeli tak, to jaka jest sytuacja prawna wyroku Krajowego Sądu Dyscyplinarnego po wniesieniu odwołania do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i w oparciu o jaki z przepisów kodeksu postępowania karnego?”

II. Czy Sąd Okręgowy i Ubezpieczeń Społecznych jest sądem odwoławczym (sądem drugiej instancji wobec Krajowego Sądu Dyscyplinarnego) działającym w granicach odwołania od wyroku Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, a jeżeli tak, to czy orzeka on zgodnie z kodeksem postępowania karnego w części dotyczącej sądu odwoławczego i zatem czy w tym trybie ma prawo odnieść się do wyroku Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, np. uchylić go do ponownego rozpoznania?”

I KZP 12/10

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku skazania za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) przez korzyść majątkową osiągniętą z popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. należy rozumieć całą kwotę uzyskaną ze sprzedaży wcześniej zakupionych substancji psychotropowych lub środków odurzających, czy tylko kwotę o jaką nastąpiło przysporzenie stanu majątkowego – powiększenie majątkowych aktywów bądź zmniejszeniu pasywów – sprawcy (innej) w wyniku jego działania – w przypadku uznania, iż korzyść majątkową określoną w art. 45 § 1 k.k. stanowi kwota uzyskana ze sprzedaży w/w środków i substancji przez każdego ze sprawców to w jaki sposób należy stosować w/w przepis w stosunku do sprawców kolejno wprowadzając do obrotu te same środki odurzające lub substancje psychotropowe (hurtownik-pośrednik-detalista)?”

I KZP 13/10

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Krakowa–Krowodrzy w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„– Czy podejrzanemu przysługuje prawo do zaskarżenia decyzji prowadzącego postępowanie przygotowawcze o umorzeniu tego postępowania, lub też o jego częściowym umorzeniu, oraz w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej czy uprawnienie to obejmuje prawo do żądania uchylenia zaskarżonej decyzji i dalszego prowadzenia postępowania przygotowawczego, czy też ogranicza się do prawa żądania zmiany jego podstawy prawnej bądź uzasad-

nienia?

– Czy podejrzanemu przysługuje nieograniczone żadną normą prawo przeglądania akt postępowania przygotowawczego po wydaniu nieprawomocnego postanowienia o jego umorzeniu, oraz czy wpływ na zakres tego uprawnienia może mieć fakt umorzenia postępowania co do niektórych tylko zarzutów, a przede wszystkim który z pośród przepisów Kodeksu Postępowania Karnego art. 306 § 1 zdanie drugie, czy też art. 156 § 4 (w tym kontekście § 5) jest regulacją szczególną, który zaś ogólniejszej natury?”

I KZP 14/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyty w art. 575 § 1 k.p.k. termin «wyrok łączny» odnosi się do wyroku rozumianego jako orzeczenie, czy też jego części wyznaczonej granicami zbiegu realnego przestępstw, warunkującego jedną karę łączną orzecaną na podstawie art. 85 k.k.?”

I KZP 15/10

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. (ewentualnie z art. 97 k.w.) niespełnienie obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.), gdy doręczenie kierowanego do właściciela lub posiadacza pojazdu żądania udzielenia informacji przez uprawniony organ, nastąpiło w formie doręczenia awizowanego (art. 133 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.)?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 3/10 – z dnia 25 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach:

„Czy w art. 377 § 3 k.p.k. pojęcia «zawiadomienia osobistego», a w § 5 tego przepisu «powiadania o tym oskarżonego» są synonimami i nie dopuszczają doręczenia zastępczego (np. art. 133 § 1 k.p.k.); czy też art. 377 § 5 k.p.k. może również mieć miejsce poprzez doręczenie zastępcze?»

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 4/10 – z dnia 25 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„Czy wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1, 2, 4, 6, 6a i 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) są wykroczeniami, poprzez które ustawodawca penalizuje sam fakt zaniechania obowiązkom tam wskazanym, a tym samym są wykroczeniami o charakterze trwałym i bieg ich przedawnienia (art. 45 § 1 k.w.) rozpoczyna się dopiero w chwili zakończenia stanu bezprawnego, czy też są to wykroczenia popełniane z chwilą upływu ostatniego ustawowego terminu do zrealizowania obowiązku objętego opisem czynu i bez znaczenia pozostaje to, czy obowiązek ten został spełniony?»

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 5/10 – z dnia 25 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Legnicy

Przepis art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424 ze zm.) nie stanowi samodzielnej podstawy normatywnej do ustalania terminu przedawnienia karalności zbrodni komunistycznych określonych w art. 2 ust. 1 tej ustawy, a przy ustalaniu tym konieczne jest uwzględnienie przepisów regulujących przedawnienie karalności przestępstw zawartych w przepisach Kodeksu karnego z 1969 r. (po nowelizacji z dnia 7 lipca 1995 r. Dz. U. Nr 95, poz. 475), Kodeksu karnego z 1997 r. oraz ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 554 ze zm.).

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

SNO 58/09 – postanowienie z dnia 8 września 2009 r.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., zgodnie z którym postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowi przestępstwa lub nie podlegał karze, nie znajduje zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym.

Odpowiednie zastosowanie ma w nim natomiast przepis art. 540 § 2 k.p.k., zgodnie z którym postępowanie wznawia się na korzyść oskarżonego, jeżeli w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny będący podstawą skazania lub warunkowego umorzenia.

V KK 243/09 – wyrok z dnia 7 stycznia 2010 r.

Pomimo wprowadzenia zmian prawnych w Polsce i w Czechach w wyniku implementacji Decyzji Ramowej Rady Unii Europejskiej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób pomiędzy Państwami Członkowskimi (Dz.U. W.E. L 190, s. 1), wnioski o ekstradycję otrzymane przed dniem 1 stycznia 2004 r. nadal podlegają istniejącym instrumentom prawnym odnoszącym się do ekstradycji.

V KK 235/09 – wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r.

1. Jeżeli skutkiem popełnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. jest wydanie przez sąd, w postępowaniu cywilnym, postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku na podstawie sfałszowanego testamentu, to dalsze czynności będące efektem uzyskania takiego dokumentu urzędowego (np. wpis do księgi wieczystej, zawarcie umów przenoszących własność nieruchomości) od strony normatywnej nie mogą być ujmowane jako „rozporządzenie mieniem”, albowiem skutek przestępny następuje przez pierwszą dyspozycję o takim charakterze. Dalsze czynności nastawione są wówczas na realizację celu, czyli osiągnięcie korzyści majątkowej.

2. Wyrażenie przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku twierdzenia, że skutek popełnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., tj. niekorzystne rozporządzenie mieniem, został zrealizowany w stosunku do niektórych czynów przez inne niż przyjęto w zaskarżonym orzeczeniu zdarzenia faktyczne, ale objęte także sferą ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, nie może stanowić podstawy do postawienia wyrokowi sądu odwoławczego zarzutu obrazy przepisu art. 434 § 1 k.p.k. Twierdzenie takie jest bowiem wyrażeniem – na tle ustalonego stanu faktycznego obejmującego także te zdarzenia, którym sąd odwoławczy przypisał inne znaczenie – poglądu co do czasu wystąpienia skutku przestępstwa (a nie czasu działania oskarżonego - art. 6 § 1 k.k.), co może stanowić podstawę do postawienia temu sądowi zarzutu obrazy art. 455 k.p.k., ale tylko wówczas, gdyby zastosowanie tego poglądu do realiów sprawy miało prowadzić do konieczności zmiany kwalifikacji przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

3. Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem w rozumieniu art.

286 § 1 k.k. może być również wydanie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, uzyskanego na skutek świadomego wprowadzenia sądu w błąd co do – niezgodnego z rzeczywistością – tytułu dziedziczenia czy kręgu uprawnionych spadkobierców, o ile prowadzi do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego w zestawieniu z sytuacją, gdyby postanowienie to odzwierciedlało rzeczywisty stan prawny w zakresie prawa do dziedziczenia spadku.

4. Z przepisów Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), jak również orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ją interpretujących, nie sposób zasadnie wyprowadzić wniosku, że sędziowie orzekający uprzednio co do tymczasowego aresztowania oskarżonego powinni zostać wyłączeni na podstawie przepisów krajowych od rozpoznania jego sprawy w głównym nurcie trwającego jeszcze procesu karnego, tylko z tego powodu, że Europejski Trybunał Praw Człowieka – analizując wydane postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania – stwierdził w swym orzeczeniu naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji.

V KK 296/09 – postanowienie z dnia 4 lutego 2010 r.

1. Niespełnienie wymogu, o którym mowa w art. 117 § 2a k.p.k., ma znaczenie jedynie dla uznania nieobecności uczestnika procesu za nieusprawiedliwioną i otwarcia sądowi możliwości stosowania wobec niego środków przymusu procesowego lub prowadzenia rozprawy pod jego nieobecność. Jeżeli zaś zaświadczenie, wystawione przez lekarza innego niż lekarz sądowy nie budzi wątpliwości co do wskazywanej w niej okoliczności, sąd powinien wprawdzie zażądać od uczestnika przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez podmiot wskazany w powyższym przepisie, ale

gdy tego nie uczyni i uzna nieobecność danego uczestnika procesu za usprawiedliwioną, z wszelkimi tego konsekwencjami procesowymi, nie można traktować takiego postąpienia jako naruszenia prawa, które samo w sobie może mieć wpływ na treść orzeczenia.

2. Umieszczenie małoletniego tymczasowo w rodzinie zastępczej, a następnie także na stałe z powierzeniem rodzicom zastępczym opieki nad dzieckiem, nie oznacza ukształtowania się między takim małoletnim a rodzicem zastępczym (opiekunem) stosunku, o którym mowa w art. 115 § 11 k.k.

V KK 301/09 – wyrok z dnia 4 lutego 2010 r.

1. Przez rozstrzygnięcie „co do kary”, jak tego wymaga art. 82 § 2 pkt 2 k.p.s.w., a tym bardziej przez wymóg wskazania „wymiaru kary”, jak żąda tego, stosowany w postępowaniu o wykroczenia odpowiednio (art. 94 § 1 k.p.s.w.) przepis art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., należy rozumieć nie tylko wskazanie na określony rodzaj kary lub środka karnego, jaki sąd orzeka, ale także określenie rozmiaru orzeczonego środka reakcji karnej.

2. Nie stanowi uchybienia, o którym mowa w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.s.w. (sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie), ograniczenie się przez sąd w wyroku do orzeczenia jedynie odnośnie samego rodzaju kary lub środka karnego, bez wskazania rozmiaru (wysokości, okresu) zastosowanego środka reakcji karnej, gdyż niemożność wykonania takiego rozstrzygnięcia nie wynika z wymaganej przez wskazany przepis sprzeczności w treści orzeczenia, lecz z braku wszystkich niezbędnych elementów rozstrzygnięcia w kwestii kary lub środka karnego; jest więc ona wynikiem innego niż w tym przepisie rażącego naruszenia prawa, które to uchybienie należy oceniać od strony art. 438 § 1 i 2 k.p.k. w

zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w.

V KK 225/09 – postanowienie z dnia 4 marca 2010 r.

O wyjątkowej sytuacji, umożliwiającej prowadzenie odroczonej rozprawy w dalszym ciągu (art. 404 § 2 zd. 2 k.p.k.), można mówić zarówno wówczas, gdy okres odroczenia w niewielkim stopniu przekracza termin przerwy, jak i wtedy, gdy okres bezczynności sądu jest znacznie dłuższy, ale najistotniejsze dowody dla rozstrzygnięcia sprawy, co do których strony mogą się swobodnie wypowiedzieć, są przeprowadzone już po odroczeniu.

V KK 230/09 – postanowienie z dnia 4 marca 2010 r.

1. Na gruncie art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.), w brzmieniu nadanym temu przepisowi przez ustawę z dnia 19 września 2007 r. o zmianie tej ustawy (Dz. U. Nr 191, poz. 1372), osobie, wobec której wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za krzywdę wynikłą z wykonania tej decyzji (art. 8 ust. 1 ustawy) jedynie wtedy, gdy to internowanie związane było z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub taką, która nie stanowi zaprzeczenia tego rodzaju działalności (art. 8 ust. 5 ustawy).

2. Działalnością stanowiącą zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest nie tylko działalność na rzecz utrzymania i obrony ówczesnego niedemokratycznego ustroju, ale też kryminalna działalność przestępcza osoby internowanej,

jeżeli została ona internowana jedynie z powodu takiej swej przeszłości i nie prowadziła działalności opozycyjnej wobec istniejącego wówczas ustroju politycznego, jako że „trudnienie się” popełnianiem przestępstw pospolitych na szkodę innych obywateli trudno uznać za działania zgodne z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego. Nie jest wystarczające, dla wykazania istnienia podstaw do odszkodowania i zadośćuczynienia w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. z racji internowania, samo odwołanie się do sformułowania powodów wskazanych w decyzji o takim internowaniu, lecz niezbędne staje się wykazanie, w oparciu o stosowne dowody, że to pozbawienie wolności wiązało się z działalnością, o jakiej mowa w art. 1 ust. 1 tej ustawy, a w każdym razie, że nie była to działalność stanowiąca jej zaprzeczenie, która wyłącza uprawnienie do odszkodowania i zadośćuczynienia (art. 8 ust. 5 ustawy).

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY,
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

II PZP 6/10

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 462 k.p.c. związek zawodowy może wytoczyć powództwo na rzecz pracownika lub wstąpić do postępowania w każdym jego stadium w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych bez zgody tego pracownika?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II PZP 3/10 – z dnia 11 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

1. Sprawa, w której społeczny inspektor pracy dochodzi od pracodawcy miesięcznego wynagrodzenia ryczałtowego określonego w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy (Dz. U. Nr 35 poz. 163 ze zm.), jest sprawą z zakresu prawa pracy (art. 476 § 1 k.p.c.),

2. Miesięczne wynagrodzenie ryczałtowe społecznego inspektora pracy nie jest wynagrodzeniem za pracę, należy jednak stosować do niego odpowiednio przepisy o tym wynagrodzeniu.

II PZP 4/10 – z dnia 11 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu:

„Czy odpowiedzialność prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody względem pracownika tego przedsiębiorstwa lub zakładu oparta jest na przepisie art. 435 § 1 k.c. także wówczas, gdy szkoda jest skutkiem wypadku przy pracy powstałego w okolicznościach związanych z wykonywaniem u pracodawcy zwykłych czynności o charakterze organizacyjno-zarządzającym, typowych dla każdego pracodawcy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III SZP 2/10 – z dnia 13 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Przedsiębiorca telekomunikacyjny w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) może żądać udostępnienia danych niezbędnych do świadczenia usługi informacji o numerach telefonicznych na podstawie art. 67 ust. 1 tej ustawy.

I PZP 4/10 – z dnia 25 maja 2010 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

Wymiar pensum dydaktycznego nauczyciela akademickiego, który został zatrudniony tylko na część roku akademickiego, oblicza się proporcjonalnie do okresu trwania zatrudnienia (art. 101 ust. 2 – 4 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1990 r. Nr 65, poz. 385 ze zm. w zw. z art. 124 tej ustawy). W razie przekroczenia tak ustalonego pensum wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe staje się wymagalne w dniu ustania stosunku pracy.